

Határozatok Tára

C-322/11. sz. ügy K

(a Korkein hallinto-oikeus [Finnország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatalra utalás — EUMSZ 63. cikk és EUMSZ 65. cikk — A tőke szabad mozgása — Az adóztatás helye szerinti tagállamban elért, értékpapír-eladásból származó nyereségből a másik tagállamban fekvő ingatlan elidegenítéséből származó veszteség levonását kizáró tagállami adójogszabályok”

Összefoglaló – A Bíróság ítélete (első tanács), 2013. november 7.

A tőke szabad mozgása és a szabad fizetési műveletek — Korlátozások — Adójogszabályok — Jövedelemadó — Az adóztatás helye szerinti tagállamban elért tőkejövedelemből a másik tagállamban fekvő ingatlan elidegenítéséből származó veszteség levonását kizáró tagállami adójogi szabályozás — Megengedhetetlenség — Igazolások — Az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztása — A tagállami adórendszer koherenciája biztosításának szükségessége — Arányosság

(EUMSZ 63. cikk és EUMSZ 65. cikk)

Nem ellentétes az EUMSZ 63. cikkel és az EUMSZ 65. cikkel az olyan tagállami adójogi szabályozás, amely nem teszi lehetővé az e tagállamban lakóhellyel és teljes körű adókötelezettséggel rendelkező adóalany számára, hogy az e tagállamban adóköteles tőkejövedelmeiből levonja a más tagállamban fekvő ingatlan elidegenítéséből származó veszteségeit, noha erre – meghatározott feltételek mellett – lehetőség lenne, ha az ingatlan az első tagállamban fekszik.

Kétségtelen, hogy az ilyen, az ingatlan fekvése szerinti eltérő bánásmód alkalmas arra, hogy visszatartsa az adóalanyt attól, hogy más tagállamban ingatlanberuházásokat hajtson végre, és így megvalósítja a tőke szabad mozgásának az EUMSZ 63. cikkben főszabály szerint tiltott korlátozását.

Mivel azonban a kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezménynek és az adóztatás helye szerinti tagállam adójogi szabályozásának együttes alkalmazása azt eredményezi, hogy az említett állam nem gyakorol adóztatási joghatóságot a másik tagállamban fekvő ingatlanok elidegenítéséből származó jövedelmek tekintetében, az említett vagyontárgy elidegenítéséből származó veszteségek levonása biztosításának elutasítása lehetővé teszi a nyereség adóztatásához való jog és a veszteséglevonás lehetősége közötti szimmetria megőrzését. Továbbá az említett adójogi szabályozás által követett célra tekintettel az ugyanazon adóalanyt és ugyanazon adót illetően közvetlen kapcsolat áll fenn egyrészt a megállapított adókedvezmény, azaz a tőkebefektetésből származó veszteségek elszámolása, másrészt pedig az említett befektetés révén elért nyereség adóztatása között. Következésképpen az említett szabályozás igazolható az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztása fenntartásának szükségességére és az adórendszer koherenciájának biztosítására irányuló közérdeken alapuló nyomós indokkal, és alkalmas az említett célok elérésére.

Az a körülmény, hogy a veszteség esetleg végleges lehet, nem befolyásolja az említett adójogi szabályozás arányosságát, ha az ingatlan fekvése szerinti tagállam jogszabályai nem írják elő az ingatlan értékesítéséből származó veszteség elszámolásának lehetőségét. Ugyanis a letelepedés szabadsága nem értelmezhető akképpen, hogy a tagállam köteles az adójogi szabályait valamely másik tagállam szabályai függvényében meghatározni az olyan adóztatás minden helyzetben történő biztosítása végett, amely a nemzeti adójogi szabályozásokból származó valamennyi különbséget megszünteti, mivel az adóalanynak a külföldi beruházásokkal kapcsolatos döntései – az esettől függően – lehetnek kedvezőbbek vagy kedvezőtlenebbek a számára.

(vö. 31., 53., 55., 67–69., 71., 80., 81., 83. és a rendelkező rész)